

คำนำ

คนเก่งที่ไม่ถูกเกลียด

12 บทเรียนจากสามก๊ก สู่การเป็นคนใหญ่ที่มีหัวใจ

“คนเก่งมีอยู่เต็มแผ่นดิน

แต่คนใหญ่ที่ไม่มีใครเกลียดนั้นหายากยิ่งกว่ามังกร”

หากย้อนกลับไปในยุคสามก๊ก ทุกคนล้วนจดจำชื่อขงเบ้งในฐานะยอดอัจฉริยะ
จดจำโจโฉในฐานะจอมยุทธ์ผู้ทะเยอทะยาน และจดจำกวนอูในฐานะขุนพลผู้
ซื่อสัตย์จนเลือดหยดสุดท้าย

แต่เคยสังเกตใหม่ว่า...

- ทำไมขงเบ้งที่ฉลาดที่สุดกลับต้องตายด้วยความอ่อนล้า
- ทำไมโจโฉที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกลับถูกด่าเป็นไอ้โง่ในนิทานทุกสำนวน
- ทำไมเตียวหุยที่กล้าหาญที่สุดกลับตายเพราะคำพูดของตัวเอง

คำตอบไม่ได้อยู่ที่ฝีมือดาบ หรือพิชัยสงคราม

แต่อยู่ที่ “การเป็น” มากกว่า “การทำ”

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้สอนให้คุณเป็นขงเบ้งคนที่สอง

เพราะขงเบ้งก็เหนื่อยเกินกว่าจะมีความสุข หนังสือเล่มนี้ไม่ได้สอนให้คุณรวยหรือ

มีอำนาจเพราะคนรวยและมีอำนาจที่เรารู้จัก หลายคนนอนไม่หลับทุกคืน แต่หนังสือเล่มนี้สอนให้คุณเป็น “คนเก่งที่ไม่มีใครอยากทำลาย”

- ในยุคที่โซเชี่ยลมีเดียทำให้เราอวดเก่งได้ภายในไม่กี่วินาที
- ในยุคที่การพุดตัง ๆ และชี้หน้าคนอื่นกลายเป็นไวรัล
- ในยุคที่คนมองว่าความถ่อมตัวคือความอ่อนแอ

หนังสือเล่มนี้กลับบอกว่า

“จงถ่อมลง แล้วเธอจะเหนือกว่า”

ผมใช้เวลาเดินทางผ่านเรื่องราวของสามก๊กไม่ใช่เพื่อดูว่าทำไมใครถึงชนะ แต่เพื่อดูว่า ทำไมใครถึงพ่ายแพ้ ในวันที่เขาควรจะชนะ และพบว่าความพ่ายแพ้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของบุคคลระดับโลก ไม่ได้เกิดจากศัตรูที่เก่งกาจ แต่มักเกิดจาก คำพุดของตัวเอง อารมณ์ของตัวเอง ความไม่รู้จักพอของตัวเอง และ การที่ลืมหินให้เกียรติคนรอบข้าง ต่างหาก

ขงเบ้งเก่งเกินใคร แต่กลับไม่เก่งพอที่จะรักษาสุขภาพตัวเอง โจโฉใหญ่เกินใคร แต่กลับไม่ใหญ่พอที่จะให้อภัยคนอื่น เตียวหุยกล้าเกินใคร แต่กลับไม่กล้าพอที่จะยับยั้งปากตัวเอง และสุดท้ายทุกคนก็แพ้ให้กับคนที่ ควบคุมอารมณ์และ วาจาเป็น

หนังสือเล่มนี้มีเพียง 12 ข้อ

ไม่มาก ไม่ยาว ไม่ซับซ้อน แต่เป็น 12 ข้อที่คนเก่งระดับโลกมักลืมหิน และเป็น 12 ข้อที่คนธรรมดาสามัญอย่างเรา สามารถฝึกฝนได้ ตั้งแต่วันนี้ โดยไม่ต้องรอให้มีอำนาจก่อน

- คุณไม่ต้องเป็นขงเบ้ง
- คุณไม่ต้องเป็นโจโจ
- คุณก็เป็น คนเก่งแบบไม่มีศัตรู ได้
- แค่มเริ่มต้นจากการไม่แสดงให้ใครรู้ว่าคุณเก่ง
- แค่มุ่งให้มากกว่าพูด
- แค่มให้เกียรติแม่คนที่อ่อนแอกว่า
- แค่มยอมถอยในวันที่ถอยแล้วได้มากกว่าเงินหน้า

“ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริง ไม่ได้อยู่ที่ใครจำชื่อคุณได้
แต่อยู่ที่ใครรู้สึกดีทุกครั้งทีนึกถึงคุณ”

ผู้เขียน. แจ็ค พี เค (JACK PK)

ณ เวลาที่เข้าใจว่าความถ่อมคือความแข็งแกร่ง

สารบัญ

บทที่ 1 - ไม่อดความเก่งให้ใครรู้ หน้าที่ 06

บทที่ 2 - รับฟังมากกว่าการพูด หน้าที่ 15

บทที่ 3 - ให้เกียรติผู้อื่นเสมอ หน้าที่ 25

บทที่ 4 - ยอมรับในสิ่งที่ตนไม่รู้ หน้าที่ 36

บทที่ 5 - ไม่ดูถูกคนที่อ่อนกว่า หน้าที่ 48

บทที่ 6 - ไม่ติดกับดักคำชม หน้าที่ 59

บทที่ 7 - ไม่แข่งดีกับใคร หน้าที่ 73

บทที่ 8 - ยกเครดิตให้คนอื่น หน้าที่ 86

บทที่ 9 - ยอมถอยเพื่อรักษาสิ่งสำคัญ หน้าที่ 97

บทที่ 10 - วางตัวเรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อ หน้าที่ 110

บทที่ 11 - รู้จักควบคุมอารมณ์และคำพูด หน้าที่ 125

บทที่ 12 - มองความสำเร็จเป็นของดีไหม หน้าที่ 142

บทส่งท้าย หน้าที่ 155

บทที่ 1

ไม่อวดความเก่งให้ใครรู้

“ความเก่งที่ถูกเปิดเผยก่อนเวลาคือความเก่งที่สูญเสียอาวรุ”

ในยุคสามก๊ก มีชายผู้หนึ่งฉลาดที่สุดในแผ่นดิน ชื่อของเขาชื่อ ขงเบ้ง

แต่สิ่งทีหลายคนไม่รู้คือ ก่อนที่ขงเบ้งจะได้เป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่
เขาหลบซ่อนตัวอยู่ในป่าเขาสามครั้ง

- ไม่เปิดเผยสติปัญญาให้ใครรู้
- ไม่แต่งตั้งตัวเองเป็นยอดคน
- ไม่เขียนจดหมายอวดความเก่งไปทั่วเมือง

เขารอ

รอจนเล่าปี่ต้องมาเคาะประตูบ้านถึงสามหน

รอจนเล่าปี่เห็นคุณค่าจากการกระทำ

ไม่ใช่จากคำโฆษณา

และเมื่อขงเบ้งออกมา

เขาไม่ได้พูดว่า "ผมเก่งที่สุด"

แต่เขาพูดว่า "ขอรับใช้ท่านด้วยชีวิต"

ถ้าขงเบ้งอวดเก่งตั้งแต่แรก

เขาคงเป็นแค่ "คนฉลาดคนหนึ่ง" ที่ถูกมองด้วยความระแวง

แต่เพราะเขาไม่แสดงทุกคนจึง อยากรู้และเมื่อเขาแสดงออกมาเพียงเล็กน้อย

ทุกคนก็ ประทับใจนี่คือกลยุทธ์ที่เรียกว่า "เก็บคมมีดไว้ในฝัก"

ทำไมคนเราถึงชอบอวดความเก่ง?

เพราะเราถูกสอนมาตั้งแต่เด็กว่า

- “ถ้าอยากโดดเด่น ต้องโฉบ”
- “ถ้าอยากไต่งาน ต้องอดประวัติ”
- “ถ้าอยากมีค่า ต้องให้คนเห็น”

แต่นั้นคือความคิดของ คนทั่วไป

ความคิดของ คนใหญ่ คือ

- “ยิ่งเก็บไว้มากเท่าไร คนก็ยิ่งอยากเห็นมากเท่านั้น”
- “ยิ่งพูดน้อยเท่าไร คำพูดก็ยิ่งมีน้ำหนักมากขึ้นเท่านั้น”
- “ยิ่งไม่บอกว่าเก่งเท่าไร คนก็ยิ่งเชื่อว่าเก่งโดยไม่ต้องพิสูจน์”

ตัวอย่างจากชีวิตจริง

ลองนึกถึงคนที่คุณเคยเจอ

คนที่ชอบบอกว่า “ผมทำได้หมด” “ผมเก่งเรื่องนี้” “ผมรู้มากกว่าคุณ”

คุณรู้สึกอย่างไร?

ผมกลัวมันเลยว้า

คุณอาจจะรู้สึกเฉย ๆ หรืออาจจะรำคาญ

แต่น้อยคนนักที่จะรู้สึกว้า “ว้าว! คนนี้เจ๋งจริง ๆ”

ในทางกลับกันลองนึกถึงคนที่คุณเคยเจอคนที่ทำงานเก่งมาก แต่ไม่เคยบอกจนวันหนึ่งคุณบังเอิญไปรู้เข้า

คุณรู้สึกอย่างไร?

คุณจะรู้สึก ที่

คุณจะรู้สึกว่า คนนี้มีค่ามาก

และคุณ จะ จำเขาได้ตลอดไป

ความเก่งที่ถูกเปิดเผยโดยผู้อื่น มีค่ามากกว่าความเก่งที่เปิดเผยด้วยตนเองถึง 100 เท่า

หลักการข้อที่ 1 ในชีวิตจริง

“อย่าเป็นคนแรกที่บอกให้โลกรู้ว่าคุณเก่ง จงเป็นคนสุดท้ายที่โลกค้นพบ”

วิธีนี้ใช้ได้ในทุกสถานการณ์

ในที่ทำงาน

- อย่างบอกว่า “ผมทำโปรเจกต์นี้คนเดียว”
- แต่ให้ผลงานพูดแทนคุณ
- และเมื่อมีคนถามว่าใครทำ
- ให้ตอบว่า “ทีมเราช่วยกันครับ”
- แล้วคุณจะรู้ว่าใครคือหัวเรือ

.

ในครอบครัว

- อย่าบอกว่า “ผมเลี้ยงดูทุกคน”
- แต่ให้ความเอาใจใส่และความมั่นคงเป็นเครื่องพิสูจน์
- แล้วคนในครอบครัวจะรู้ว่าใครคือเสาหลัก

· ในสังคมออนไลน์

- อย่าโพสต์ว่าคุณเก่งแค่ไหน
- แต่โพสต์สิ่งที่คุณทำแล้วมีประโยชน์
- แล้วคนจะแชร์เองโดยที่คุณไม่ต้องขอ

แต่...ถ้าเราไม่พูด แล้วใครจะรู้?

นี่คือคำถามที่คนส่วนใหญ่ถาม และนี่คือคำตอบของคนฉลาด

- “คนที่ควรรู้ จะรู้เอง”
- “คนที่ไม่ควรรู้ ไม่จำเป็นต้องรู้”

ในชีวิตจริง

คนที่สำคัญกับคุณไม่จำเป็นต้องเห็นคุณอวด แต่เขาจะเห็นคุณ ทำ และเมื่อเขาเห็นคุณทำ เขาจะเชื่อคุณมากกว่าคำพูดนับพันคำ

ตัวอย่างจากสามก๊กอีกครั้ง

โจโฉ เป็นคนที่ชอบอวดความเก่ง

เขาชอบเขียนบทกวีโซรัสติปัญญาชอบพูดถึงแผนการของตัวเองชอบให้คนอื่นยก
ย่อง

สุดท้ายถึงเขาจะยิ่งใหญ่ แต่เขาเป็นที่รักของใคร?

เล่าปี เป็นคนที่ไม่เคยอวด เขาไม่เคยพูดว่าตัวเองเก่งเขาพูดแค่ “ข้าน้อย
อ่อนแอ” แต่เขามีขบะแก้ง กวนอู เตียวหุย ติดตามจนตาย ใครเก่งกว่ากันในสายตา
ของประวัติศาสตร์?

แบบฝึกหัดบทที่ 1

ให้คุณลองทำสิ่งต่อไปนี้ เป็นเวลา 7 วัน

1. ทุกครั้งที่อยากบอกว่าตัวเองเก่ง

ให้หยุด แล้วเปลี่ยนเป็นถามคนอื่นว่า “คุณเก่งเรื่องนี้ได้อย่างไร?”

2. เมื่อมีคนชมคุณ

ให้ตอบแค่ “ขอบคุณครับ/ค่ะ” แล้วเปลี่ยนเรื่อง
อย่าต่อด้วยการเล่ารายละเอียดว่าคุณทำได้ยังไง

3. เมื่อคุณทำงานสำเร็จ

อย่าโพสต์บอกโลก

รอให้คนอื่นเอ่ยถึงก่อน

ถ้าไม่มีใครเอ่ยถึงเลย

ถามตัวเองว่า “งานนี้มีประโยชน์จริงหรือ?”

4. สังเกตคนที่คุณคิดว่าเก่งที่สุดในที่ทำงาน

ถามตัวเองว่า “เขาเคยอดความเก่งของตัวเองไหม?”

แล้วเรียนรู้จากเขา

สรุปบทที่ 1

ความเก่งไม่ใช่ของที่ต้องโชว์ แต่มันคือของที่ต้องใช้

- ✚ คนที่ไม่เคยอวด จะไม่มีใครอิจฉา
- ✚ คนที่ไม่มีใครอิจฉา จะไม่มีใครคิดทำร้าย
- ✚ คนที่ไม่มีใครคิดทำร้าย คือคนที่ไปได้ไกลที่สุด

คำถามท้ายบทให้คิด

- ถ้าคุณต้องเลือกระหว่าง “เป็นคนเก่งที่ทุกคนรู้” กับ “เป็นคนเก่งที่ทุกคนรัก” คุณจะเลือกอะไร?
- มีใครในชีวิตคุณบ้างที่ไม่เคยอวด แต่คุณกลับนับถือเขา?
- วันนี้คุณกำลังจะอวดความเก่งเรื่องอะไร? แล้วถ้าไม่อวด จะเกิดอะไรขึ้น?

บทที่ 2

รับฟังมากกว่าการพูด

“ปากคือประตูแห่งภัย หูคือประตูแห่งปัญญา”

ในยุคสามก๊ก มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขงเบ้งนั่งปรึกษาศึกกับเหล่าแม่ทัพในค่ายทุกคนต่าง
เสนอแผนการของตัวเอง เสียงดังเซ็งแซ่ไปหมด เตียวหุยตะโกนว่า “บุกเลย! ผม
นำทัพหน้า” กวนอูพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “รอให้ศัตรูอ่อนกำลังก่อน”
คนอื่น ๆ ก็ต่างเสนอความเห็นไปคนละทาง

แต่ขงเบ้ง ท่าน นั่งฟัง

- ท่านไม่ได้ขัดจังหวะ
- ท่านไม่ได้บอกว่าใครผิด
- ท่านไม่ได้รับแสดงความเห็น

ท่านฟังทุกคนจนจบ

แล้วจึงถามคำถามเดียวกับที่ทุกคนนึกไม่ถึง และคำถามนั้นก็ทำให้ทุกคนหยุดคิด
แล้วเปลี่ยนแผนการทั้งหมด

นั่นคืออำนาจของการฟัง

คนส่วนใหญ่คิดว่าการฟังคือ การรอคอย

- รอให้อีกฝ่ายพูดจบ
- รอให้ถึงตาของตัวเอง
- รอให้มีช่องโหว่เพื่อแทรก

แต่การฟังที่แท้จริงคือ การเปิดรับ การฟังที่แท้จริงหมายถึง คุณยอมให้ความคิด
ของอีกฝ่ายเข้ามาในหัวคุณ

- โดยไม่ตัดสินก่อน
- โดยไม่เตรียมคำตอบ

- โดยไม่คิดว่าตัวเองฉลาดกว่า

ทำไมคนเราชอบพูดมากกว่าฟัง?

- เพราะการพูดทำให้เรารู้สึก มีพลัง
- เพราะการพูดทำให้เราเห็นคุณค่าในตัวเอง
- เพราะการพูดทำให้เรา ควบคุมสถานการณ์

แต่สิ่งที่เราลืมคือ

- การพูดมากเกินไป คือการเผยแพร่ตนเอง
- การพูดมากเกินไป คือการปิดโอกาสที่จะเรียนรู้
- การพูดมากเกินไป คือการทำให้คนอื่น เบื่อ

ยิ่งคุณพูดมากเท่าไร ยิ่งมีโอกาสพลาดมากเท่านั้น

มีสุภาษิตโบราณกล่าวไว้ว่า

“คนฉลาดพูดเพราะเขามีบางอย่างจะพูด คนโง่พูดเพราะเขาต้องพูดบางอย่าง”
ในสามก๊ก

เตียวหุย พูดมาก พูดเร็ว พูดแรง

เขาเป็นแม่ทัพที่เก่งกาจ แต่เพราะคำพูดของเขาเอง เขาถูกทหารในกองของ
ตัวเองลอบสังหาร

ไม่ใช่เพราะศัตรูภายนอก แต่เพราะปากของตัวเอง

ตรงกันข้ามกับ สุมาอี้

ชนพลผู้เป็นปรปักษ์กับขงเบ้ง

สุมาอี้เป็นคนที่ ฟังเก่งมาก

เขารู้ว่าเมื่อไรควรพูด รู้ว่าเมื่อไรควรเงียบ รู้ว่าเมื่อไรควรถาม

ในสงครามครั้งสำคัญ

เขาส่งสายลับไปฟังข่าวในค่ายขงเบ้ง ไม่ใช่เพื่อล้วงแผนการ แต่เพื่อฟังว่า ขงเบ้ง

พูดอะไรกับใครบ้าง และเมื่อรู้ว่าขงเบ้งพูดมากเกินไปกับคนใกล้ชิด

สุมาอี้ก็รู้ทันทีว่า ขงเบ้งเริ่มเหนื่อย ขงเบ้งเริ่มเสียสมาธิ และนั่นคือจังหวะที่เขาควร
โจมตี

การฟังของสุมาอี้ชนะการพูดของขงเบ้ง

ในวันที่ขงเบ้งเพลอ

ยิ่งคุณพูดมากเท่าไร ยิ่งมีโอกาสพลาดมากเท่านั้น
“คนฉลาดพูดเพราะเขามีบางอย่างจะพูด
คนโง่พูดเพราะเขาต้องพูดบางอย่าง”

ตรงกันข้ามกับ สุมาอี้ ขุนพลผู้เป็นปรปักษ์กับขงเบ้ง

การฟังของสุมาอี้ขณะการพูดของขงเบ้ง
ในวันที่ขงเบ้งเพลอ

การฟังที่ดีมี 3 ระดับ

ระดับที่ 1 - ฟังเพื่อตอบ

คือการฟังแบบคนส่วนใหญ่ ฟังไปเพื่อเตรียมคำพูดของตัวเอง ขณะที่อีกฝ่ายยังพูดไม่จบ คุณก็คิดอยู่แล้วว่า จะพูดอะไรต่อ

นี่คือการฟังแบบ หลอกตัวเอง

ระดับที่ 2 - ฟังเพื่อเข้าใจ

คือการฟังแบบตั้งใจ คุณไม่คิดคำตอบ คุณไม่ตัดสิน คุณแค่รับฟังเพื่อทำความเข้าใจว่าเขากำลังรู้สึกอะไร เขากำลังต้องการอะไร เขากำลังสื่อสารอะไรระหว่างบรรทัด

นี่คือการฟังแบบ คนฉลาด

ระดับที่ 3 - ฟังเพื่อให้อีกฝ่ายได้เข้าใจตัวเอง

คือการฟังขั้นสูงสุด คุณไม่เพียงเข้าใจเขา แต่คุณถามคำถามที่ทำให้เขาเข้าใจตัวเองมากขึ้น

คุณถามว่า

- “แล้วคุณรู้สึกอย่างไรกับเรื่องนั้น?”
- “ถ้าเป็นคุณ คุณจะทำอย่างไร?”

- “อะไรคือสิ่งที่คุณกลัวที่สุด?”

คำถามเหล่านี้ไม่ได้ทำให้คุณดูฉลาด แต่มันทำให้อีกฝ่าย รู้สึกมีค่า และนั่นคือเหตุผลที่เขาจะ ใส่ใจคุณตลอดไป

ในชีวิตจริง

การฟังคืออาวุธลับของคนທີ່ประสบความสำเร็จ

ในที่ประชุม

คนที่พูดมากที่สุดมักไม่ใช่คนที่ได้เลื่อนตำแหน่ง แต่คนที่นั่งฟัง พักหน้า จดบันทึก และถามคำถามที่คม คือคนที่เจ้านายจับตามอง

เพราะการฟังคือการแสดงว่า

- “ผมให้ความสำคัญกับคุณ”
- “ผมไม่ได้มาเพื่อवाद”
- “ผมมาเพื่อเรียนรู้และช่วยให้งานสำเร็จ”

ในความสัมพันธ์ เมื่อแฟนหรือคู่ชีวิตมาระบาย เขาไม่ได้ต้องการให้คุณแก้ปัญหา เขาไม่ได้ต้องการให้คุณสอน เขาแค่ต้องการให้คุณ ฟัง

ลองทำดู

ครั้งหน้าที่เขาพูด

อย่าขัด อย่าให้คำแนะนำ อย่าบอกว่าควรทำยังไง แค่พยักหน้า และถามว่า “แล้ว

คุณรู้สึกยังไง?”

คุณจะเห็นความเปลี่ยนแปลง เขาจะรักคุณมากขึ้น โดยที่คุณไม่ต้องพูดอะไรเลย

กับลูก ๆ

เด็ก ๆ จะไม่บอกปัญหากับพ่อแม่ที่ชอบสั่งสอน แต่เด็ก ๆ จะบอกกับพ่อแม่ที่ชอบฟัง ถ้าอยากให้อลูกรักคุณและไวใจคุณ จงฟังเขาตั้งแต่ยังเล็ก อย่าเพ่งตำ อย่าเพ่งตัดสิน แค่ฟังก่อน แล้วเขาจะกลับมาหาคุณเมื่อโตขึ้น

แบบฝึกหัดบทที่ 2

ให้คุณลองทำสิ่งต่อไปนี้ เป็นเวลา 7 วัน

1. ในทุกการสนทนา

ให้คุณนับว่าคุณพูดกี่ครั้ง และถามกี่ครั้ง
ตั้งเป้าให้ ถามมากกว่าพูด 2 เท่า

2. เมื่อมีคนพูดกับคุณ

อย่าเตรียมคำตอบในหัว
ฟังจนจบ แล้วหยุด 3 วินาทีก่อนตอบ
3 วินาทีนั้นจะช่วยให้คุณคิดได้ดีขึ้น
และทำให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าคุณคิดถึงคำพูดของเขาจริง ๆ

3. วันนี้ จงหาใครสักคน

แล้วถามเขาด้วยคำถามนี้

“ช่วงนี้คุณเป็นยังไงบ้าง? จริง ๆ นะ”

แล้วฟัง

อย่าขัด

อย่าตัดบท

ฟังจนกว่าเขาจะหยุดพูดเอง

4. สังเกตคนที่คุณรำคาญ

เพราะเขาพูดมากเกินไป

แล้วถามตัวเองว่า “ฉันกำลังทำแบบเดียวกันกับใครอยู่หรือเปล่า?”

สรุปบทที่ 2

ปากของคนเรามีไว้เพื่อถาม หูมีไว้เพื่อรับรู้ และสมองมีไว้เพื่อคิด คนที่พูดน้อยแต่ฟังมาก จะมีข้อมูลมากกว่าคนที่พูดมากแต่ฟังน้อยและข้อมูลคือพลังพลังคือชัยชนะ ในยุคที่ทุกคนกำลังแย่งกันพูดคนที่ฟังเป็น คือคนที่ครองโลก เพราะเมื่อคนอื่นพูดหมดแล้วเขาจะหันมาถามคุณและเมื่อคุณพูดทุกคนจะเงียบเพื่อฟัง

คำถามท้าทายบทให้คิด

- ถ้าคุณต้องลดการพูดลงครึ่งหนึ่งในวันพรุ่งนี้ ชีวิตคุณจะเปลี่ยนไปอย่างไร?
- ใครในชีวิตคุณที่เป็นคนฟังเก่งที่สุด? คุณเรียนรู้อะไรจากเขา?
- มีใครไหมที่รอให้คุณฟังอยู่ แต่คุณกลับไม่เคยมีเวลาให้?

บทที่ 3

ให้เกียรติผู้อื่นเสมอ

"เกียรติที่เธอให้คนอื่นคือเกียรติที่เธอจะได้คืน ในวันที่เธอ
ต้องการมากที่สุด"

ในยุคสามก๊ก มีเรื่องเล่าที่ถูกจดจำตลอดกาล เกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อ กวนอู

กวนอูเป็นขุนพลที่เก่งกาจ ดาบในมือตัดศัตรูได้นับไม่ถ้วน แต่สิ่งที่ทำให้เขา กลายเป็นตำนาน

- ไม่ใช่ดาบ
- ไม่ใช่ความกล้า
- ไม่ใช่ชัยชนะในสนามรบ

แต่เป็น การให้เกียรติ ที่เขามีต่อผู้อื่น แม้กระทั่งศัตรู

เรื่องเล่า: กวนอูกับศัตรูที่คู่ควร

ครั้งหนึ่ง กวนอูถูกศัตรูล้อมจนถึงทางตัน

ศัตรูคือทัพของโจโฉ โจโฉส่งคนมาเกลี้ยกล่อมให้กวนอูยอมแพ้

กวนอูคิดอยู่นานและในที่สุดเขาก็ตอบว่า

"ข้าจะยอมอ่อนน้อมต่อท่านโจโฉแต่ข้าขอ 3 ข้อ"

- ❖ ข้อแรก ข้าขอสัญญาว่าจะไม่ทรยศต่อเล่าปี่
- ❖ ข้อที่สอง ข้าขอให้ดูแลครอบครัวของเล่าปี่
- ❖ ข้อที่สาม ขอให้ท่านโจโฉให้เกียรติทหารของข้าทุกคนดังทหารของท่านเอง

โจโฉยอมรับทุกข้อเพราะเขาเห็นว่า แม้ในวันที่พ่ายแพ้ กวนอูก็ยังให้เกียรติคน

ของตัวเอง

- ไม่ทิ้งพวกเขา
- ไม่ดูถูกพวกเขา
- ไม่ใช่พวกเขาคือเบี้ยล่าง

และนั่นคือเหตุผลที่ภายหลัง ทหารเหล่านั้นยอมตายเพื่อกวนอู โดยไม่ถามถึงเหตุผล การให้เกียรติไม่ใช่การยอมอ่อนแอ

แต่คือการสร้าง รากฐานแห่งความภักดี

ในโลกของการบริหารคน

ไม่มีอะไรแข็งแกร่งไปกว่าความรู้สึกว่า “ฉันมีค่าในสายตาของเขา”

เมื่อคุณให้เกียรติใครสักคน คุณกำลังบอกเขาว่า

- ❖ “ฉันเห็นคุณ”
- ❖ “ฉันไม่มองข้ามคุณ”
- ❖ “คุณสำคัญสำหรับฉัน”

และเมื่อคน ๆ นั้นรู้สึกมีค่า เขาจะทำทุกอย่างเพื่อคุณโดยที่คุณไม่ต้องบังคับ

กวนอุกับศัตรูที่คู่ควร

ครั้งหนึ่ง กวนอุถูกศัตรูล้อมจนถึงทางตัน ศัตรูคือทัพของโจโฉ
โจโฉส่งคนมาเกลี้ยกล่อมให้กวนอุยอมแพ้

กวนอุคิดอยู่นาน และในที่สุดเขาก็ตอบว่า
“ข้าจะยอมอ่อนน้อมต่อท่านโจโฉ แต่ข้าขอ 3 ข้อ”
ข้อแรก ข้าขอสัญญาว่าจะไม่ทรยศต่อเล่าปี่
ข้อที่สอง ข้าขอให้ดูแลครอบครัวของเล่าปี่
ข้อให้ท่านโจโฉให้เกียรติทหารของข้าทุกคนตั้งทหารของท่านเอง

โจโฉยอมรับทุกข้อ เพราะเขาเห็นว่า แม้ในวันที่พ่ายแพ้ กวนอุก็ยังให้เกียรติคนของตัวเอง
ไม่ทิ้งพวกเขา ไม่ดูถูกพวกเขา ไม่ใช่พวกเขาคือเบี้ยล่าง และนั่นคือเหตุผลที่
ภายหลัง ทหารเหล่านั้นยอมตายเพื่อกวนอุ โดยไม่ถามถึงเหตุผล

**“การให้เกียรติไม่ใช่การยอมอ่อนแอ แต่คือการสร้าง
รากฐานแห่งความภักดี”**

เมื่อคุณให้เกียรติใครสักคน...
เขาจะทำทุกอย่างให้คุณ
โดยที่คุณไม่ต้องบังคับ

แต่การไม่ให้เกียรติ...มีราคาแพงกว่าที่คิด!

ในสามก๊กมีอีกเรื่องหนึ่ง ที่ตรงกันข้ามกับกวนอูโดยสิ้นเชิง

นั่นคือเรื่องของ เตียวหุย

เตียวหุยเป็นแม่ทัพที่กล้าหาญดุจพยัคฆ์

ศัตรูตัวสั่นเมื่อได้ยินชื่อเขา แต่เขามีจุดอ่อนหนึ่งเดียว เขาถูกทหารระดับล่าง
เขาตะโกนใส่ เขาขว้างของใส่ เขาทำให้พวกเขารู้สึกไร้ค่า

วันหนึ่ง

เขาสั่งให้ทหารสองนายเตรียมของให้เสร็จภายในเวลาที่จำกัด ทหารทั้งสองทำไม่
ทัน เตียวหุยไม่ฟังคำอธิบาย เขาตีพวกเขาจนเลือดอาบ และขู่ว่าจะประหาร

คืนนั้น

ทหารทั้งสองก็ลอบเข้ามาในห้องนอนของเตียวหุย ตัดศีรษะเขา แล้วหนีไปเข้าโจ
โฉ

ขุนพลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของสามก๊ก ไม่ได้ตายในสนามรบ

ไม่ได้ตายด้วยฝีมือศัตรูชั้นยอด แต่ตายเพราะ ไม่ได้ให้เกียรติคนที่อ่อนแอกว่า

แต่การไม่ให้เกียรติ...มีราคาแพงกว่าที่คิด

ในสามก๊กมีอีกเรื่องหนึ่ง ที่ตรงกันข้ามกับกวนอูโดยสิ้นเชิง
นั่นคือเรื่องของ เตียวหุย... เขาถูกทหารระดับล่าง เขาตะโกน
ไล่ เขาขว้างของไล่ เขาทำให้พวกเขารู้สึกไร้ค่า

วันหนึ่ง เขาสั่งให้ทหารสองนาย... เขาตีพวกเขาจนเลือดอาบ
และขู่ว่าจะประหาร...

คืนนั้น ทหารทั้งสองก็หลบเข้ามาในห้องนอนของเตียวหุย
ตัดศีรษะเขา... ขุนพลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งของสามก๊ก...ตายเพราะ
ไม่ได้ให้เกียรติคนที่อ่อนแอกว่า

นี่คือกฎหลักของชีวิต

"คนที่คุณเหยียบวันนี้ คือคนที่อาจจะยืนเหนือคุณในวันหน้า"

หรือแย่กว่านั้น เขาไม่จำเป็นต้องยืนเหนือคุณ เขาแค่ไม่ช่วยคุณในวันที่คุณต้องการ ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้คุณล้ม

การให้เกียรติมีหลายรูปแบบ

บางอย่างเล็กน้อย แต่ทรงพลังมหาศาล

1. การเรียกชื่อด้วยความเคารพ

ในสำนักงาน คุณเคยเห็นไหม เจ้านายบางคนเรียกพนักงานว่า "นั่นไง" "ไอ้หนุ่ม" "คนนั้น" แต่เจ้านายที่ยิ่งใหญ่จะเรียกชื่อทุกคน แม้แต่พนักงานทำความสะอาด ขงเบ้งเรียกแม่ทัพทุกคนด้วยยศและชื่อ ไม่เคยใช้คำดูถูก แม้ในวันที่โมโห

2. การไม่ขัดจังหวะ

การให้เกียรติที่ง่ายที่สุดคือ ปล่อยให้คนอื่นพูดจบ
เมื่อคุณขัดจังหวะ คุณกำลังบอกเขาว่า

"สิ่งที่คุณพูดไม่สำคัญเท่าสิ่งที่ฉันจะพูด"

การรอให้เขาพูดจบแล้วค่อยตอบคือการให้เกียรติที่ฟรีที่สุดแต่คนส่วนใหญ่กลับไม่

ทำ

3. การไม่ทำให้อับอายต่อหน้าคนอื่น

ถ้าคุณต้องว่ากล่าวใครจงทำในที่ส่วนตัวไม่ใช่ต่อหน้าคนจำนวนมาก

เล่าปีเป็นตัวอย่างที่ดี

ท่านไม่เคยว่ากล่าวชนพลงต่อหน้าทหารท่านจะเรียกเข้าไปในเต็นท์พูดด้วยความ
ห่วงใยไม่ใช่ด้วยความโกรธและชนพลงเหล่านั้นก็รักเล่าปีมากกว่าโจโจที่รวยกว่า
มากกว่าชนกวนที่มีกำลังมากกว่า

4. การเห็นคุณค่าในสิ่งเล็กน้อย

เมื่อทหารคนหนึ่งนำน้ำมาให้กวนอูจะรับด้วยสองมือและพูดว่า "ขอบใจ" เมื่อคนใช้
คนหนึ่งส่งสารเล่าปีจะถามว่า "เหนื่อยไหม? ต้องการพักไหม?"

สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้
คือสิ่งที่ทำให้คนยอมตายเพื่อคุณ

ในชีวิตประจำวันของคุณ

กับผู้ใต้บังคับบัญชา

อย่ามองว่าพวกเขาเป็นแค่ลูกน้อง เขาคือมนุษย์ที่มีความรู้สึก
มีครอบครัว มีความฝัน และมีความภาคภูมิใจ เมื่อคุณให้เกียรติเขา เขาจะทำงาน
ด้วยใจ ไม่ใช่แค่ด้วยมือ

กับเพื่อนร่วมงาน

อย่าแย่งความดีความชอบ อย่าดูถูกไอดีเดียวของเขา แม้คุณจะคิดว่าไอดีของคุณดีกว่า เพราะวันหนึ่ง คุณอาจจะต้องการให้เขาช่วยเหลือคุณ และถ้าคุณเคยทำให้เขาเสียหน้าเขาจะจำได้ตลอดไป

กับผู้สูงอายุ หรือคนที่อ่อนแอกว่า

สังคมยุคนี้มักมองข้ามผู้สูงอายุ
แต่อย่าลืมว่าทุกคนที่แก่กว่ารูปร่างอย่างที่คุณยังไม่รู้

แม้แต่คนพิการ หรือคนที่อ่อนแอกว่า
เขาก็มีศักดิ์ศรีเช่นเดียวกับคุณการให้เกียรติเขาคือการให้เกียรติความเป็นมนุษย์

กับคู่ชีวิตและลูก ๆ

การให้เกียรติในครอบครัวสำคัญที่สุดอย่าพูดจาดูถูกคนรักอย่าทำให้ลูกรู้สึกไร้ค่า
เพราะครอบครัวคือฐานที่มั่นสุดท้ายของคุณถ้าคุณทำลายมันคุณจะไม่เหลืออะไร

แบบฝึกหัดบทที่ 3

ให้คุณลองทำสิ่งต่อไปนี้ เป็นเวลา 7 วัน

1. ทุกเช้า

เมื่อคุณพบใครคนแรก ไม่ว่าจะเป็นคนขับรถ เมล์ แม่บ้าน หรือเพื่อนร่วมงาน
ทักทายด้วยชื่อของเขา (ถ้ารู้) และมองตา ไม่ใช่แค่พูด "สวัสดี" แล้วเดินผ่าน

2. เมื่อมีคนพูด

อย่ามองโทรศัพท์ วางโทรศัพท์ลง มองหน้าคนนั้น และพยักหน้าให้เขารู้ว่าคุณฟังอยู่

3. เมื่อคุณต้องตำหนิใคร

ถามตัวเองก่อนว่า "ถ้าฉันเป็นเขา ฉันอยากให้ใครพูดกับฉันแบบไหน?" แล้วพูดแบบนั้น

4. วันนี้ จงหาใครสักคนที่คุณมักจะมองข้าม

เช่น แม่บ้าน พนักงานร้านอาหาร คนขับรถ แล้วพูดกับเขาด้วยความเคารพเป็นพิเศษ สังเกตปฏิกิริยาของเขา และสังเกตความรู้สึกของคุณเอง

5. บันทึก

ในแต่ละวัน จดชื่อคนที่คุณให้เกียรติในวันนั้น และถามตัวเองว่า "ฉันได้ให้เกียรติทุกคนที่ฉันเจอหรือยัง?"

สรุปบทที่ 3

โลกนี้ไม่เคยแบ่งคนออกเป็นใหญ่และเล็ก แต่มันแบ่งคนออกเป็นผู้ให้เกียรติ และผู้ถูกรังเกียจ

คนที่ให้เกียรติผู้อื่น จะมีคนรัก จะมีคนคอยช่วยเหลือ จะมีคนคอยปกป้อง แม้ในวันที่เขาล้ม

คนที่ถูกรังเกียจผู้อื่น

อาจจะยิ่งใหญ่ในวันนี้ แต่ในวันที่เขาต้องการคนช่วยเขาจะพบว่าตัวเอง โดดเดี่ยว

คำถามท้ายบทให้คิด

- คุณเคยถูกละเลยหรือจะเป็นดถูกไหม? คุณรู้สึกอย่างไร? และคุณอยากให้ใครรู้สึกแบบนั้นเพราะคุณไหม?
- มีใครในชีวิตคุณที่คุณควรให้เกียรติมากกว่านี้ แต่คุณกลับมองข้ามเขาไป?
- ถ้าคุณต้องตายพรุ่งนี้ คนที่คุณจะถูกจะมาจากคนไหน?

บทที่ 4

ยอมรับในสิ่งที่ตนไม่รู้

ยอมรับในสิ่งที่ตนไม่รู้

คนโง่จะแก่งรู้ คนฉลาดจะถาม และคนที่ฉลาดที่สุดจะยอมรับว่า เขายังมีอีกมากที่ต้องเรียนรู้

ในยุคสามก๊ก มีชายสองคนที่เป็นคู่ปรับกันตลอดกาล
คนหนึ่งคือ ขงเบ้ง อัจฉริยะแห่งยุคนั้น
อีกคนคือ สุนอู๋ ขุนพลผู้รอบคอบ ทุกคนคิดว่าขงเบ้งรู้ทุกสิ่ง
เขาคำนวณลม รู้ดาว รู้แผนการศัตรู รู้อนาคต
เหมือนกับว่าไม่มีอะไรในโลกที่ขงเบ้งไม่รู้

"คนโง่จะแก่งรู้คนฉลาดจะถามและคนที่ฉลาดที่สุดจะ
ยอมรับว่าเขายังมีอีกมากที่ต้องเรียนรู้"

ในยุคสามก๊ก มีชายสองคนที่เป็นคู่ปรับกันตลอดกาล

คนหนึ่งคือ ขงเบ้ง อัจฉริยะแห่งยุคนั้น

อีกคนคือ สุมาริ ขุนพลผู้รอบคอบ

ทุกคนคิดว่าขงเบ้งรู้ทุกสิ่ง

เขาคำนวณลม รู้ดาว รู้แผนการศัตรู รู้อนาคตเหมือนกับว่าไม่มีอะไรในโลกที่ขงเบ้งไม่รู้

แต่มีอยู่ครั้งหนึ่ง

ขงเบ้งส่งของขวัญไปให้สุมาริ นั่นคือ ชุดสตรี พร้อมจดหมายที่เขียนว่า

"ถ้าท่านเป็นผู้ชายจริง ก็ออกมาสู้กันเถิด"

นี่คือแผนหยามเกียรติ

ให้สุมาริโกรธและออกทัพไปเสีย

และสุมาริ...

ท่าน หัวเราะ

ท่านบอกทหารของตนว่า

"ข้าดีใจที่ขงเบ้งส่งชุดนี้มาเพราะมันแสดงว่าขงเบ้งเริ่มหมดปัญญา

เขาต้องมาหยามเราแทนที่จะใช้กลยุทธ์"

แล้วสุมาริก็สวมชุดนั้นเดินไปเดินมาในค่ายแล้วพูดว่า "ข้าขอรับ ชุดนี้สบายดี"

ทำไมสุมาริถึงไม่โกรธ?

เพราะสมาธิรู้ว่า

เขาไม่จำเป็นต้องตอบโต้ทุกสิ่งที่ถูกยั่ว

เขาไม่จำเป็นต้องรู้ทุกเรื่อง เขาไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชายในสายตาคนอื่น

เขายอมรับว่าตอนนี้เขาไม่รู้ว่าจะชนะขงเบ้งได้อย่างไร เขายอมรับว่าเขาอ่อนแอ

กว่าในเชิงกลยุทธ์ และเขาก็ใช้การยอมรับนั้น เป็นอาวุธที่แข็งแกร่งที่สุด

สมาธิรอ

รอให้ขงเบ้งเหนื่อย รอให้ขงเบ้งผิดพลาด รอให้ขงเบ้งตายไปเอง

และในที่สุด ขงเบ้งก็ตายด้วยความเหนื่อยล้า ขณะที่สมาธิยังมีชีวิตอยู่ และเป็นฝ่าย

ชนะในที่สุด

ทำไมสุมาอี้ถึงไม่โกรธ? เพราะสุมาอี้รู้ว่า

เขาไม่จำเป็นต้องตอบได้ทุกอย่างที่ถูกขั้วยุ...เขายอมรับว่าตอนนี้
เขาไม่รู้ว่าจะชนะขงเบ้งได้ยังไง...และเขาก็ใช้การยอมรับนั้น
เป็นอาวุธที่แข็งแกร่งที่สุด

และในที่สุด ขงเบ้งก็ตายด้วยความเหนื่อยล้า
ขณะที่สุมาอียังมีชีวิตอยู่
และเป็นฝ่ายชนะในที่สุด

การยอมรับว่าตนไม่รู้ คือจุดเริ่มต้นของปัญญาทั้งปวง

ในชีวิตจริง

คนส่วนใหญ่กลัวที่จะพูดว่า "ฉันไม่รู้"

เขากลัวว่าจะถูกมองว่าโง่ เขากลัวว่าจะเสียความน่าเชื่อถือ เขากลัวว่าจะเสียตำแหน่ง เขากลัวว่าจะเสียหน้ามานะ

แต่ความจริงคือ

การพูดว่า "ฉันไม่รู้" ทำให้คุณดู กล้าหาญ มากกว่าคนที่แก้งรู้

ลองนึกถึงหมอ

ถ้าหมอคนหนึ่งบอกคุณว่า "ผมรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับโรคนี้ครับ"
คุณจะเชื่อเขาไหม?

แต่ถ้าหมออีกคนบอกว่า

"ผมยังไม่แน่ใจว่าเป็นโรคอะไร ขอตรวจเพิ่มอีกหน่อย แล้วจะกลับมาตอบคุณให้ชัดเจน" คุณจะไว้วางใจใครมากกว่ากัน?

คนที่กล้ายอมรับว่ายังไม่รู้

คือคนที่จริงใจ และคนที่จริงใจ คือคนที่น่าเชื่อถือ

ในสามก๊ก มีอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ

ครั้งหนึ่ง เล่าปี่ ปรึกษาขงเบ้งว่า

"ข้าควรจะบุกโจโฉหรือไม่?"

ขงเบ้งตอบว่า

"เรื่องนี้ข้ายังคิดไม่ออก ขอเวลาข้า 3 วัน"

ขงเบ้งไม่ได้ตอบทันที

ไม่ได้เดา ไม่ได้เสี่ยง เขายอมรับว่าเขา还不知道คำตอบ

3 วันให้หลัง

เขากลับมาพร้อมแผนการที่ละเอียดที่สุด และเล่าปี่ก็ชนะศึกนั้น

ถ้าขงเบ้งกลับตอบในวันนั้น เขาอาจจะผิด และเล่าปี่อาจจะแพ้ หรืออาจจะตาย

แต่เพราะเขายอมรับว่ายังไม่รู้เขาจึงได้เวลาคิด และได้คำตอบที่ถูกต้อง

ในสามก๊ก มีอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ

ครั้งหนึ่ง เล่าปี่ ปรีชาของเบ้งว่า "ข้าควรจะบุกโจโฉหรือไม่?"

ขงเบ้งตอบว่า "เรื่องนี้ข้ายังคิดไม่ออก ขอเวลาข้า 3 วัน"
ขงเบ้งไม่ได้ตอบทันที ไม่ได้เดา ไม่ได้เสี่ยง เขายอมรับว่าเขา还不知道คำตอบ

3 วันให้หลัง เขากลับมาพร้อมแผนการที่ละเอียดที่สุด และเล่า
ปึกขงเบ้งคืนนั้น ถ้าขงเบ้งแก้ไม่ได้ในวันนั้น เขาอาจจะผิด
และเล่าปี่อาจจะแพ้ หรืออาจจะตาย แต่เพราะเขายอมรับว่า
ยังไม่มีรู้ เขาจึงได้เวลาคิด และได้คำตอบที่ถูกต้อง

คนที่ยอมรับว่าตนไม่รู้ มีข้อดีหลายอย่าง

1. เขาเรียนรู้ได้เร็วกว่า

เพราะเมื่อคุณยอมรับว่าคุณไม่รู้ คุณจะเปิดใจรับความรู้ใหม่ คุณจะถาม คุณจะค้นคว้า คุณจะทดลอง คนที่แก่งจะหยุดอยู่กับที่ เพราะเขาคิดว่าไม่ต้องเรียนรู้อีกแล้ว

2. เขาทำผิดพลาดน้อยกว่า

คนที่แก่งมักตัดสินใจโดยใช้ความมั่นใจล้วน ๆ ไม่ใช่ข้อมูล แล้วก็ผิดพลาดบ่อย คนที่ยอมรับว่าตนไม่รู้จะหาข้อมูลเพิ่มเติม จะปรึกษาคนอื่น จะใช้เวลาตัดสินใจ แล้วก็ทำผิดน้อยกว่า

3. เขามีคนรักและไว้วางใจมากกว่า

ลองคิดดู

คุณอยากไว้วางใจคนที่พูดว่า "ผมรู้ทุกอย่าง ฟังผมเถอะ" หรือคนที่พูดว่า "ผมยังไม่แน่ใจ มาคุยกันก่อนดีไหม?"

คนที่ยอมรับว่าตนไม่รู้ คือคนที่ถ่อมตน และคนที่ถ่อมตน คือคนที่น่าไว้วางใจ

4. เขาไม่เครียดง่าย

คนที่แกลังรู้ต้องแบกภาระหนักเขาต้องจำทุกอย่างต้องตอบให้ได้ทุกคำถาม
ต้องไม่ผิดพลาด
และนั่นคือสิ่งที่ทำให้ขงเบ้งตายก่อนวัย

คนที่ยอมรับว่าตนไม่รู้ ไม่ต้องแบกอะไรเขาพูดว่า "เดียวช้าดูก่อน" แล้วใช้ชีวิต
อย่างสบายใจ

ในชีวิตประจำวันของเรา

ในที่ทำงาน

เมื่อเจ้านายถามคุณว่า
"เรื่องนี้คุณคิดยังไง?"

อย่าตอบทันทีถ้าคุณยังไม่รู้
ให้พูดว่า
"ขอผมศึกษาข้อมูลก่อน แล้วจะกลับมาตอบให้ภายในวันพรุ่งนี้"

นั่นไม่ใช่การอ่อนแอ นั่นคือ ความเป็นมืออาชีพ

ในครอบครัว

เมื่อลูกถามคุณว่า
"ทำไมท้องฟ้าถึงเป็นสีฟ้าครับ?"

อย่าแก้งตอบ อย่าพูดว่า "ก็เป็นงั้นแหละ"

ให้พูดว่า "พอก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่เดี๋ยวเราหาคำตอบด้วยกันนะ"

นั่นไม่ใช่การเสียหน้า นั่นคือการสอนลูกว่า การยอมรับว่าตนไม่รู้คือสิ่งที่ดีงาม

กับเพื่อนฝูง

เมื่อเพื่อนพูดเรื่องที่คุณไม่รู้ อย่าแก้งพยักหน้าให้พูดว่า "เรื่องนี้ฉันไม่รู้เลย เล่าอีกหน่อยสิ"

นั่นไม่ใช่การโง่ นั่นคือการเปิดโอกาสให้เพื่อนได้แชร์ และคุณก็ได้เรียนรู้ไปด้วย
ความจริงที่เจ็บปวด คนส่วนใหญ่ที่แก้งรู้ ไม่ได้ถูกมองว่าเก่ง แต่ถูกมองว่า น่า
รำคาญ เพราะทุกคนรู้ว่าไม่มีใครรู้ทุกเรื่อง และเมื่อคุณทำเป็นรู้ทุกเรื่อง คนอื่นจะ
รู้สึกว่าคุณ "คนนี้ไม่จริงใจ" หรือ "คนนี้พูดเกินจริง" และเมื่อคุณพูดเกินจริง
ความน่าเชื่อถือของคุณก็ลดลง แม้ในวันที่คุณพูดจริง
คนอื่นก็จะไม่เชื่อคุณอีกต่อไป

แบบฝึกหัดบทที่ 4

ให้คุณลองทำสิ่งต่อไปนี้ เป็นเวลา 7 วัน

1. ในแต่ละวัน

จงหาเรื่องหนึ่งที่คุณไม่รู้

แล้วพูดออกมาดัง ๆ ว่า

"เรื่องนี้ฉันไม่รู้"

ไม่ว่าจะกับใคร

ไม่ว่าจะในสถานการณ์ไหน

2. เมื่อมีคนถามอะไรคุณ

ถ้าคุณไม่รู้จริง ๆ

อย่าเดา

อย่าพูดเสียง

ให้พูดว่า "ฉันไม่รู้ แต่ฉันจะไปหาคำตอบให้คุณนะ"

แล้วทำตามนั้นจริง ๆ

3. เมื่อคุณกำลังจะพูดว่า "ฉันรู้"

หยุดก่อน

แล้วถามตัวเองว่า "ฉันรู้จริง ๆ หรือแค่คิดว่ารู้?"

ถ้าไม่แน่ใจ ก็เปลี่ยนเป็น "ฉันคิดว่า..." หรือ "ขอตรวจสอบก่อน"

4. สังเกตคนที่แกล้งรู้ในชีวิตคุณ

คุณรู้สึกยังไงกับเขา?

แล้วถามตัวเองว่า "ฉันกำลังทำแบบนั้นกับใครอยู่ไหม?"

5. จัดบันทึก

ทุกคืนก่อนนอน

จดเรื่องใหม่ที่คุณได้เรียนรู้ในวันนั้น

ไม่ว่าจะเล็กน้อยแค่ไหน

และขอบคุณตัวเองที่ยอมรับว่าคุณไม่รู้

จึงได้เรียนรู้มัน

สรุปบทที่ 4

การรู้ทุกอย่างไม่ใช่จุดแข็ง แต่การรู้ว่าตัวเองไม่รู้ คือจุดแข็งที่แท้จริง

เพราะเมื่อคุณรู้ว่าคุณไม่รู้ คุณจะถาม คุณจะเรียนรู้ คุณจะเติบโต คุณจะไม่หยุด

หนึ่ง คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ไม่ใช่คนที่รู้ทุกอย่าง แต่คือคนที่ พร้อมจะเรียนรู้ทุกอย่าง และเส้นทางสู่การเรียนรู้ เริ่มต้นด้วยคำว่า "ฉันไม่รู้"

คำถามท้าทายบทให้คิด

- มีเรื่องอะไรบ้างในชีวิตที่คุณเคยกลายเป็นรู้ ทั้งที่จริง ๆ แล้วคุณไม่รู้?
- คุณกลัวอะไรมากที่สุดถ้าคุณยอมรับว่าคุณไม่รู้?
- ถ้าคุณพูดว่า "ฉันไม่รู้" บ่อยขึ้น คุณคิดว่าชีวิตคุณจะดีขึ้นหรือแย่ลง?

บทที่ 5

ไม่ดูถูกคนที่อ่อนกว่า

"คนที่ดูถูกคนอื่น กำลังดูถูกอนาคตของตัวเอง เพราะวันหนึ่ง
คนที่คุณเหยียบอาจเป็นคนเดียวที่ช่วยคุณไว้"

ในยุคนั้นก็มีชนพลท่านหนึ่งชื่อ เตียวหุย
เราเคยพูดถึงเขาไปแล้วในบทที่ 3 แต่เรื่องของเขาไม่ได้จบแค่การตายเพราะปาก
ของตัวเอง มีอีกเรื่องหนึ่งที่ซ่อนความหมายลึกซึ้งกว่านั้น

ก่อนที่เตียวหุยจะโดนลอบสังหารมีชายผู้หนึ่งชื่อ เตียวหุย เอง เคยถูกลอบสังหารเก่า
คนหนึ่ง ทหารผู้นั้นชื่อ อ้วนเล่ง

อ้วนเล่งเป็นทหารชั้นผู้น้อย อายุมาก ฝีมือไม่ดี เตียวหุยชอบด่าเขาต่อหน้าคนอื่น
ชอบทำให้เขาอับอาย ชอบบอกว่า "แกไม่เหมาะจะเป็นทหาร" แต่อ้วนเล่งไม่เคย
โต้ตอบ เขาค้อมหัวรับทุกคำด่า และแอบจดจำทุกอย่าง

วันหนึ่ง
เตียวหุยสั่งให้อ้วนเล่งไปปฏิบัติภารกิจเล็ก ๆ อ้วนเล่งทำไม่สำเร็จเพราะเขาแก่และ
ไม่มีกำลัง เตียวหุยโกรธจัด ทบตีเขาต่อหน้ากองทัพล้วน และขู่ว่าจะประหาร
ชีวิต

คืนนั้น
อ้วนเล่งกับทหารอีกคนหนึ่ง ก็ตัดสินใจฆ่าเตียวหุย แล้วหนีไป

เตียวหุยถูกฆ่า

ไม่ใช่ด้วยฝีมือศัตรูที่แข็งแกร่ง แต่ด้วยน้ำมือของคนที่เขาคิดว่า อ่อนแอที่สุด

นี่คือบทเรียนที่เจ็บปวดที่สุดของสามก๊ก และเป็นบทเรียนที่คนส่วนใหญ่ในโลกนี้ยัง
ไม่เรียนรู้ ทำไมคนเราถึงชอบดูถูกคนที่อ่อนกว่า?

เพราะการดูถูกคนอื่น ทำให้เรารู้สึก ใหญ่ขึ้นเมื่อเราเปรียบเทียบกับคนที่
อ่อนแอเราจะรู้สึกว่า "ฉันเก่งกว่า" เราจะรู้สึกว่า "ฉันมีค่า" เราจะรู้สึกว่า "ฉัน
เหนือกว่า" แต่นั่นคือ ภาพลวงตา

ความจริงคือ

คนที่ต้องดูถูกคนอื่นเพื่อให้ตัวเองรู้สึกใหญ่คือคนที่ เล็กที่สุดในห้อง คนที่ใหญ่จริง
ๆ ไม่ต้องทำให้ใครเล็กลง

ลองคิดถึง เล่าปี

เล่าปีไม่เคยถูกใคร แม่แต่ทหารธรรมดาคนหนึ่ง แม่แต่ชาวบ้านที่เดินผ่านแม่แต่
ศัตรูที่ยอมจำนน

เมื่อเขาเจอขงเบ้งครั้งแรก

ขงเบ้งยังเป็นเพียง "หนุ่มบ้านนอก" ที่ไม่เคยรบมาก่อน แต่เล่าปีไม่ได้ดูถูกเขา
เขานั่งรอเป็นชั่วโมง เข้าไปเคาะประตูถึงสามครั้ง และพูดกับขงเบ้งด้วยความ
เคารพ นั่นคือเหตุผลที่ขงเบ้งยอมตายเพื่อเล่าปี

คนที่ใหญ่จริง ๆ ไม่ต้องทำให้ใครเล็กลง

เมื่อเขาเจอขงเบ้งครั้งแรก
ขงเบ้งยังเป็นเพียง “หนุ่มบ้านนอก”
...เขานั่งรอเป็นชั่วโมง เข้าไปเคาะประตูถึงสามครั้ง
และพูดกับขงเบ้งด้วยความเคารพ

นั่นคือเหตุผลที่ขงเบ้งยอมตายเพื่อเล่าปี่

คนที่คุณดูถูกวันนี้

อาจเป็นคนที่คุณต้องพึ่งพาในวันหน้า

ในโลกปัจจุบัน

คุณอาจจะเป็นเจ้าของวันนี้ แต่พรุ่งนี้คุณอาจจะตกงานแล้วคนที่คุณไล่ออกไป
อาจจะเป็นคนที่สัมภาษณ์คุณในตำแหน่งใหม่

คุณอาจจะเป็นคนรวยวันนี้

แต่พรุ่งนี้ธุรกิจคุณอาจจะล้มละลาย แล้วคนที่คุณดูถูกว่า "จน" อาจจะเป็นคนเดียว
ที่ยื่นมือช่วยคุณ

คุณอาจจะเป็นคนแข็งแรงวันนี้

แต่พรุ่งนี้คุณอาจจะป่วย แล้วคนที่คุณมองว่า "อ่อนแอ" อาจจะเป็นคนที่ดูแลคุณใน
วาระสุดท้ายของชีวิต

ไม่มีใครรู้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร การดูถูกคนอื่นคือการเติมพนักกับอนาคตของ
ตัวเอง

ความหมายของคำว่า "อ่อนกว่า"

เรามักใช้คำว่า "อ่อนกว่า" ในความหมายเดียว คือ อ่อนแอ ไม่เก่ง ไม่มีพลัง ไม่มี
ปัญญา แต่ความจริงคือ ความอ่อนแอมีหลายมิติ คนที่เรียนไม่เก่งอาจจะเก่งเรื่อง
การดูแลคนอื่น คนที่ทำงานช้าอาจจะทำงานละเอียด คนที่พูดไม่เก่งอาจจะฟังเก่ง
คนที่ไม่มีเงินอาจจะมีหัวใจที่ใหญ่

ในสามก๊ก

ขงเบ้ง เป็นคนที่อ่อนแอทางร่างกาย เขาไม่เคยถือดาบ
ไม่เคยเข้าสนามรบ แต่เขาคือสมองของทั้งกองทัพ

กวนอู เป็นคนที่อ่อนแอทางคำพูด

เขาพูดน้อย พูดไม่เก่ง แต่เขาคือขุนพลที่ซื่อสัตย์ที่สุด

เล่าปี่ เป็นคนที่อ่อนแอทางการรบ

เขาสู้ใครไม่ได้ แต่เขาคือผู้นำที่รวบรวมคนเก่ง ๆ ทั้งหมดไว้ได้

ถ้าคุณดูถูกคนที่อ่อนกว่าในด้านหนึ่ง คุณอาจจะพลาดคนที่เก่งกว่าคุณในอีกด้าน
หนึ่ง

สิ่งที่คนดูถูกไม่รู้

คนที่ดูถูกคนอื่น

มักจะไม่รู้ตัวว่ากำลังทำร้ายตัวเอง

เพราะเมื่อคุณดูถูกใคร คุณกำลังทำลาย ความสัมพันธ์ คุณกำลังทำลาย โอกาส
คุณกำลังทำลาย ชื่อเสียง และคุณกำลังทำลาย หัวใจของตัวเอง คุณจะกลายเป็นคน
ที่ไม่มีใครอยากอยู่ใกล้ คุณจะกลายเป็นคนที่ไม่มีใครอยากช่วย คุณจะกลายเป็น
คนที่โดดเดี่ยว แม้จะมีเงิน มีอำนาจ มีตำแหน่ง

ตรงกันข้าม

คนที่ไม่เคยดูถูกใคร

คือคนที่มี มหาสมุทรในหัวใจ เขาสามารถอยู่กับทุกคนได้ เขาสามารถเรียนรู้จากทุกคนได้ เขาสามารถรับความช่วยเหลือจากทุกคนได้ และเขาจะไม่เคยโดดเดี่ยว

ในชีวิตประจำวันของเรา

ในที่ทำงาน

เมื่อมีเพื่อนร่วมงานที่ทำได้ช้ากว่าเราอย่าเยาะเย้ย อย่าเปรียบเทียบ อย่าทำให้เขา อับอายให้ถามเขาว่า "มีอะไรให้ช่วยไหม?"

เมื่อมีน้องใหม่ที่ยังไม่เก่ง

อย่าพูดว่า "รุ่นนี้ไม่เอาไหน" ให้พูดว่า "เดี๋ยวพี่สอนให้"

เมื่อมีคนพื้นฐานต่ำกว่า

อย่ามองข้าม อย่าปฏิบัติไม่ดีให้ปฏิบัติกับเขาอย่างที่คุณอยากให้คนอื่นปฏิบัติกับคุณ

ในครอบครัว

เมื่อลูกทำคะแนนได้ไม่ดี อย่าพูดว่า "โง่งง" "ไม่เอาไหน" ให้พูดว่า "ไม่เป็นไร เราปรับปรุงกัน"

เมื่อคู่ชีวิตทำอะไรผิดพลาด อย่าพูดว่า "ทำไมโง่งอย่างนี้" ให้พูดว่า "ไม่เป็นไร เรา

แก้ไขด้วยกัน"

เมื่อพ่อแม่แก้ตัวลงทำอะไรซ้ำ อย่าพูดว่า "ซ้ำซ้ำ" ให้พูดว่า "ไม่เป็นไรครับ/คะ
ค่อย ๆ ทำ"

กับคนแปลกหน้า

เมื่อเจอคนที่ด้อยโอกาส

คนพิการ คนจน คนที่พูดภาษาไม่เก่ง อย่ามองด้วยสายตาที่ดูถูก ให้มองด้วย
สายตาที่เข้าใจ เพราะคุณไม่รู้ว่าเขาเจออะไรมาบ้างเขาแบกอะไรอยู่และเขากำลัง
สู้กับอะไรในแต่ละวัน

แบบฝึกหัดบทที่ 5

ให้คุณลองทำสิ่งต่อไปนี้ เป็นเวลา 7 วัน

1. ทุกครั้งที่คุณคิดจะดูถูกใคร
ให้หยุด แล้วถามตัวเองว่า
"ถ้าฉันเป็นเขา ฉันอยากให้ใครมาพูดแบบนี้กับฉันไหม?"
ถ้าไม่อยาก ก็อย่าพูด
2. ในแต่ละวัน
จงหา "ความเก่ง" ในคนที่คุณคิดว่าอ่อนแอ
เช่น คนที่ทำงานซ้ำแต่ละเอียด
คนที่พูดน้อยแต่ฟังเก่ง

คนที่ไม่มีเงินแต่มีน้ำใจ

แล้วเขียนลงในสมุด

3. เมื่อมีคนทำผิดพลาดต่อหน้าคุณ

แทนที่จะด่า ให้พูดว่า

"ทุกคนผิดพลาดได้ เราไปแก้ไขกันเถอะ"

แล้วสังเกตสีหน้าของเขา

และความรู้สึกของคุณเอง

4. วันนี้

จงไปหาใครสักคนที่คุณคิดว่าอ่อนแอที่สุดในชีวิตคุณ

พูดกับเขาด้วยความเคารพ

ถามเขาว่า "คุณเป็นยังไงบ้าง? มีอะไรให้ฉันช่วยไหม?"

แล้วฟังเขาจนจบ

5. บันทึกก่อนนอน

ถามตัวเองว่า

"วันนี้ฉันดูถูกใครไหม?"

"ฉันปฏิบัติกับคนที่อ่อนแอกว่าฉันดีแค่ไหน?"

แล้วจดคำตอบไว้

พรุ่งนี้ทำให้ดีกว่าเดิม

สรุปบทที่ 5

ทุกคนมีความเข้มแข็งในแบบของตัวเอง และทุกคนก็มีความอ่อนแอในแบบของตัวเอง คนที่คุณเห็นว่าอ่อนแอในวันนี้ อาจจะเป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดในวันหน้า หรืออาจจะเป็นคนที่ช่วยคุณในวันที่คุณอ่อนแอที่สุด

การไม่ดูถูกคนอื่น

ไม่ใช่แค่การทำความดีกับเขาแต่คือการ ทำดีกับอนาคตของตัวเอง

เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยจากสามก๊ก

มีคำกล่าวของ เล่าปี่ ที่ถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์

ตอนที่เขากำลังจะตาย

เขาพูดกับลูกชายว่า

"อย่าทำชั่วเพราะมันเล็กน้อย
และอย่าละเลยความดีเพราะมันเล็กน้อย"

นี่คือคำสอนที่ใช้ได้จนทุกวันนี้

การไม่ดูถูกคนที่อ่อนกว่า อาจจะดูเป็นเรื่องเล็ก แต่มันคือความดีที่ยิ่งใหญ่ ที่

อาจจะช่วยชีวิตคุณในวันใดวันหนึ่ง

คำถามท้ายบทให้คิด

- ✚ คุณเคยถูกใครดูถูกไหม? คุณรู้สึกอย่างไร? แล้วคุณเคยทำแบบนั้นกับใครบ้าง?
- ✚ ในชีวิตคุณ มีใครที่คุณคิดว่าอ่อนแอ แต่จริง ๆ แล้วเขามีจุดแข็งที่คุณมองไม่เห็น?
- ✚ ถ้าคุณต้องใช้ชีวิตที่เหลือโดยไม่ดูถูกใครเลย ชีวิตคุณจะเปลี่ยนไปอย่างไร?

